

183, 8. 2, 174, 15. VARĀH. BRH. S. 35, 22.

सूर्यवार m. Sonntag PĀṆĀT. 256, 7.

सूर्यविकासिन् adj. mit dem Erscheinen der Sonne sich öffnend, — aufblühend H. 1163, Schol.

सूर्यविघ्न adj. Zerstörer der Sonne, unter den Namen Viṣṇu's PĀṆĀB. 4, 3, 120.

सूर्यविष्मन् n. die Behausung der Sonne Ind. St. 1, 119.

सूर्यव्रत n. Bez. 1) einer best. Begehung Verz. d. B. H. No. 1212, fg. — 2) eines best. Diagramms ebend. No. 920.

सूर्यशतक n. Hundert (Strophen zu Ehren) der Sonne, Titel eines Gedichts HARB. Anth. 197. fgg. HALL in der Einl. zu VĀSAVAD. 8. BURNOUR, Intr. 542.

सूर्यशोभा f. eine best. Blume ÇARDAK. und ÇARDAR. im ÇKDr. unter दि-च्यवस्त्र und वेशदान.

सूर्यश्रित् s. सूर्यश्रित्.

सूर्यश्री m. N. pr. eines zu den Viṇve Devāḥ gezählten Wesens MBH. 13, 4358.

सूर्यश्चित् adj. sonnenhell RV. 10, 94, 5. ऽश्चित् v. l. des AV. 6, 49, 3.

सूर्यसंक्रम m. der Eintritt der Sonne in ein neues Zeichen JĀṬN. 1, 217.

सूर्यसंक्रान्ति f. dass. Verz. d. B. H. No. 862.

सूर्यसंज्ञ n. Saffran TRIK. 2, 6, 35.

सूर्यसदृश adj. sonnengleich, m. Bein. LILĀVĀGĀ'S TĀBAN. 245.

सूर्यसम adj. dass.: स्योतिस् VS. 23, 47.

सूर्यसामन् n. N. eines Sāman Ind. St. 3, 245, a.

सूर्यसारथि m. der Wagenlenker der Sonne, die Morgenröthe ÇARDAK. im ÇKDr.

सूर्यसावर्णि m. Bein. eines Manu; davon ऽक ihm gehörig, unter ihm stehend: मन्वन्तर MĀRK. P. 100, 37.

सूर्यसावित्र m. N. pr. eines zu den Viṇve Devāḥ gezählten Wesens MBH. 13, 4359.

सूर्यसिद्धान्त m. Titel eines dem Sonnengotte zugeschriebenen astronomischen Lehrbuchs (herausg. in der Bibl. indica) VARĀH. BRH. S. 17, 1. ऽटीका Verz. d. Oxf. H. 333, a, 34. ऽमञ्जरी Verz. d. Camb. H. 47. ऽट्-कस्य 46. ऽवासनाभाष्य 41. 44. ऽप्रकाश MĀRK. Coll. 1, 119. ऽव्याख्यान 118. ऽव्याख्या 119. LIA. 2, 1137, N. — Vgl. बृहत्.

सूर्यसुत m. Sohn der Sonne, Bez. 1) des Planeten Saturn VARĀH. BRH. S. 28, 19. 103, 4. 104, 4. BRH. 2, 6. LAGHŪ. 2, 19. — 2) des Affen Sugriva KĪM. NĪTRIS. 8, 61.

सूर्यसूत m. der Wagenlenker der Sonne BUĀG. P. 6, 6, 22.

सूर्यसूरि m. N. pr. eines Astronomen, = सूर्यदास COLLEBR. Misc. Ess. 2, 451. 454. HALL 119. fg.

सूर्यसेन m. N. pr. zweier Männer Verz. d. B. H. No. 962 1170. Notices of Skt Mss. 151.

सूर्यस्तुति m. N. eines Ekāha ÇAT. BR. 13, 7, 2, 5. KĀTJ. ÇR. 21, 2, 4. 24, 7, 16. ĀÇV. ÇR. 9, 8, 5.

सूर्यस्तुति f. Preis der Sonne, Titel einer Schrift Verz. d. Oxf. H. 358, a, No. 853.

सूर्यस्तोत्र n. dass. Verz. d. Oxf. H. 31, b, 23 Titel einer Schrift 134, a, VII. Theil.

No. 248.

सूर्याकर m. N. pr. 1) pl. eines Volkes R. GORR. IV, S. 526. — 2) eines Mannes Verz. d. B. H. 312, N. 2.

सूर्यात् 1) adj. sonnenäugig: vgl. चन्द्र^o unter den Beinamen Viṣṇu's HARIV. 14189. — 2) m. N. pr. a) eines Fürsten MBH. 4, 2692. HARIV. 5016. 5496. — b) eines Affen R. 4, 33, 13. — Vgl. सूर्यात्.

सूर्याग्नी m. nom. du. Sūrja und Agni TS. 5, 7, 42, 1.

सूर्याचन्द्रमैसा und ऽसौ m. nom. du. Sonne und Mond RV. 1, 102, 2. 5, 51, 15. 10, 190, 3. ÇAT. BR. 14, 6, 8, 9. KĀND. UP. 7, 12, 1. WEBER, NAX. 2, 293. ĠJOT. 28. 50. Ind. St. 9, 112. MBH. 1, 2534 (zwei Dānava). 2535. 3645. 5, 306. 8, 946. 1480. R. 3, 36, 17. VIKR. 101. Spr. (II) 4527. Verz. d. Oxf. H. 48, b, 3. 11.

सूर्याणी (von सूर्य) f. die Gattin des Sonnengottes Vor. 4, 24.

सूर्यातप (सूर्य + घा^o) m. Sonnengluth MEGH. 104. Rr. 1, 10. 19.

सूर्यात्मज (सूर्य + घा^o) m. Sohn der Sonne, Bez. des Planeten Saturn VARĀH. BRH. S. 10, 21. 103, 8. BRH. 23 (23), 5.

सूर्यादिपञ्चायतनप्रतिष्ठापद्धति f. Titel einer Schrift Notices of Skt Mss. 2, 125. — Vgl. सूर्यप्रतिष्ठा.

सूर्याद्रि (सूर्य + घा^o) m. N. pr. eines Berges MĀRK. P. 58, 26. — Vgl. प्रप्याद्रि.

सूर्यान्न (सूर्य + घा^o) m. N. pr. eines Mannes LALIT. ed. Calc. 202. 5.

सूर्यापीड (सूर्य + घा^o) m. N. pr. eines Sohnes des Pārikṣita HARIV. 11065.

सूर्यामौसा m. nom. du. Sonne und Mond RV. 8, 83, 2. 10, 64, 3.

सूर्यार्घ्य n. eine Ehrengabe an die Sonne: ऽदानपद्धति f. Titel einer Schrift Notices of Skt Mss. 1, 14. fg.

सूर्यालोक (सूर्य + घा^o) m. Sonnenschein RĪGĀN. im ÇKDr.

सूर्यावर्त (सूर्य + घा^o) 1) m. a) Scindapsus officinalis RATNAM. 77. = जामातर TRIK. 3, 3, 157. = वराहकालिन् HAR. 94. — SUÇR. 2, 376, 5. 380. 8. ÇARṆG. SĀMŪ. 1, 7, 85. 2, 1, 16. — b) eine best. Meditation Lot. de la b. l. 254. — c) N. pr. eines runden Wasserbassins (कुण्ड) ÇATR. 2, 598. 600. — 2) f. घा = घादित्यभक्ता RĪGĀN. im ÇKDr.

सूर्यावसु adj. die Sūrjā als Gut besitzend: die AÇVIN RV. 7, 68, 8.

सूर्याविद् adj. die Sūrjā d. i. ihr Lied RV. 10, 85 kennend ĀÇV. GRH. 1, 8, 12.

सूर्याश्मन् (सूर्य + घा^o) m. = सूर्याकाश 1) H. 1067.

सूर्याश्व (सूर्य + घा^o) m. Sonnenross TRIK. 2, 8, 42.

सूर्यासूक्त n. das Sūrjā-Lied (RV. 10, 85) Ind. St. 5, 178.

सूर्यास्तगमन (सूर्य + घा^o) n. Sonnenuntergang Verz. d. Oxf. H. 123, a, 48.

सूर्यास्तमय (सूर्य + घा^o) m. dass.: काल TITULĀDIR. im ÇKDr. Davon adj. ऽवत् in Verbindung mit काल die Zeit des S. KŪVALAJ. 193, a, Schol.

सूर्याह (सूर्य + घा^o) 1) m. Calotropis gigantea (घर्क) RĪGĀN. 10, 27. — 2) n. Kupfer TRIK. 2, 9, 32.

सूर्येन्दुसंगम m. Conjunction des Mondes mit der Sonne, Neumondnacht AK. 1, 1, 2, 8. H. 150.

सूर्योष्ठ (सूर्य + ऊठ) adj. von der (untergehenden) Sonne herbeigeführt. घृतियि ein Gast, der zur Zeit des Sonnenuntergangs eintrifft, H. 500. Spr. (II) 462. fg. VP. bei KULL. zu M. 3, 105 (im ÇKDr. fälschlich durch